

El regal

Un relat de: [Aristides](#)

El regal

El bimotor s'havia elevat sense problemes. Feia un dia fantàstic. No hi havia vent. No hi havia núvols. Només un sol radiant en un cel meravellós. A baix, el paisatge d'Empuriabrava s'anava allunyant progressivament. Les casetes amb la xarxa de canals navegables, la corba magnífica del Golf de Roses i els Aiguamolls de l'Empordà s'havien convertit en un sol cos d'una bellesa aclaparant. Els saltadors, uns quinze, estaven asseguts a banda i banda d'aquell espai baix i estret, i portaven l'equipament que els havia facilitat l'empresa organitzadora: unes granotes de colors variats, uns paracaigudes foscos i uns cascos que tots abraçaven amb les mans. Els instructors, els saltadors experimentats i els novells se somreien uns als altres intentant rebaixar la tensió que es respirava en aquell silenci només trencat pel soroll dels motors. En canvi, en Pere estava seriós i mirava a terra.

Ell era un home atrevit. Havia provat gairebé tots els esports d'aventura, li encantava volar i ni tan sols era la primera vegada que saltava al buit des de quatre mil metres d'altura. Però hi havia coses que no li quadraven. Què feia la seva dona allí davant? Ella sempre l'havia acompanyat a la muntanya o a on fos, però mai havia volgut participar en les seves activitats eixelebrades i carregades d'adrenalina. A més, hi havia allò de l'assegurança de vida que li hi havia pràcticament obligat a signar amb l'excusa del seu gust pel perill, i que l'instructor que tenia al costat, amb el qual ella faria el salt tàndem, no li era del tot desconegut.

-Et trobes bé? –va dir la seva dona agafant-li una mà.

En Pere es va sentir ridícul. Allò era el que hauria de dir-li ell a ella, i no a l'inrevés.

-Pensava que et faria il·lusió que saltéssim junts pels teus cinquanta anys.

Un dels empleats va obrir l'escotilla i va fer gestos perquè comencessin a saltar. En Pere es va aixecar pensant que, almenys, feia un dia bonic.